

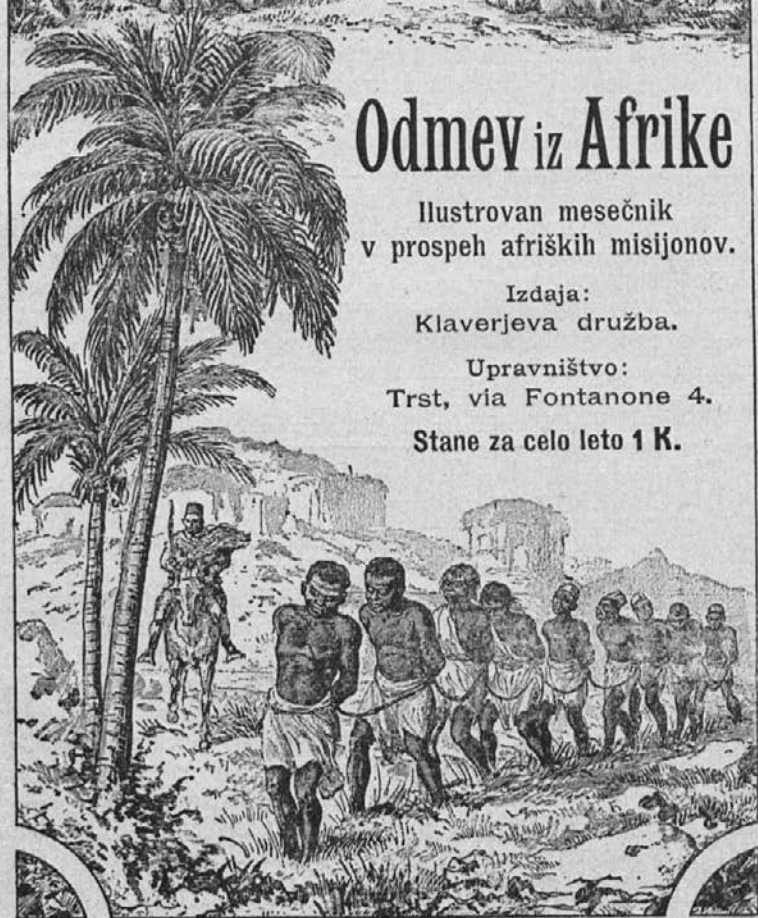
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosepch afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K.
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst,**
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Frančiškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóhowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebina številk meseca velikega srpana.

Kako išče Bog dušo. Pripoveduje misijonska sestra. — Apo-
stolski vikarijat v južni Nyanzi. (Beli očetje). — Apostolski vikarijat
v Sudanu. (Sinovi presvet. Srca). — Kratka misijonska poročila:
P. Helbourg, O. M. I. Dominikanka sestra M. Akvinata. — Slika:
Šola na hribu in katehist Justin iz Mhonde

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po prop-
agandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat
na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen od-
pustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z
Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudij v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóhowska

Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol amoreev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Kako išče Bog dušo.

Pripoveduje misijonska sestra.

Pred nekaj meseci smo pripravljali na sv. krst staro ženko, ki je bolehalo za spancem. Pri njej smo se seznanili z drugo mlado ženo, njeno hčerjo, na kateri so se pojavljala prva znamenja iste bolezni, koji je morala podleči tudi mati. Štarka umrje in o hčeri ni bilo nič čuti, dokler nas nekega dne ne obišče mož ter nas prosi za nekoliko žeblicev, češ, da bo ženo zabil v krsto, ker je ravno umrla. Grajali smo ga, da nam ni prišel praviti, da je žena na smrtni postelji, ker smo vedeli, da ta žena ni nihče drugi kakor uboga Funci, s katero smo se seznanili pri njeni bolni materi.

Bridko nam je bilo, da ji nismo mogli odpreti nebeških vrat. Prihiti pa neka deklica, ki pravi: „Ne bojte se! ravno sem čula, da je mož nekomu pravil, da še žena ni mrtva, pač pa, da bo kmalu umrla.“

Takoj je bil dovršen sklep, da moramo rešiti to ubogo dušo, naj velja, kar hoče, in ob enajstih sva bili že na potu. Med potom sva izvedeli, da žena ni več na svojem domu, da jo je mož spravil nekam drugam. Preč. g. apostolski prefekt nama ponudi misijonski čoln v porabo. Voda je bila tako plitva, da so morali veslarji večkrat izstopiti ter vleči čoln po smrdljivi luži. Strupeni sopari so se vzdigovali iz nje. Tako potujemo celo uro in dospemo do krasne Kiloangoreke. Voda je bila bistra kakor golot, iz slikovitega obrežja

se vzdigujejo v oblake segajoča manghodrevesa. Toliko opévana lepota Rene in Rona izgine v primeri s krasoto te reke. Iz drevesnih vrhov se spuščajo v hladne valove neizmerno dolge liane. Tupatam se vzdigne jata velikih tic, šumeče veslanje jih je prestrašilo in iščejo varnega zavéttja v temnem gozdu, opice plazijo urno po drevju, zdaj so na vrhu visokega drevesa in urno poskačejo navzdol, da se poskrijejo v bujnem grmovju.

Prišel je čas, da se poslovimo od prijaznega kraja in reke, iti moramo v notranje kraje. Pot nas ni posebno veselila, vodila nas je skozi pragozd, skozi katerega so sicer vsekali vhod, bil je podoben velikemu oboku. Pogum, onkraj dveh skoro nedostopnih gozdov in dveh prostranih ravnin nas čaka oseba, katero želimo videti, h kateri potujemo! Še eden prekop velja prekoračiti. Voda je ravno odtekla in ostalo je gosto blato. Veslarji poskačejo pogumno vanj in hočejo s čolnom naprej, ker pa ni šlo, tudi pri največjem naporu ne, ne ostane drugega, kakor da izstopivi in idevi peš. Kake pol ure je že še šlo, nato je bila luža le premehka in začeli sva se potapljati. Spremljalci naju nalože na hrbet, in želeli sva, da bi bil naš osliček tukaj. Vrh luže je bila čista voda, najine noge so se prale v njej, v lužo ni bilo treba segati. Ko bi bil zdaj fotograf tukaj!

Z velikim naporom dospemo na onkraj prekopa in kmalu se posušimo. Pred nami se širi prostrana poljana, obraščena s papirusom. Vse je bilo temnozeleno, pogled je bil krasan. Imeli smo dva pöta na izbiro, spremljevalci se odločijo za bolj znanega in so se veselili, da dospemo kmalu do zaželjenega cilja. Napori nam niso odnesli dobre volje.

Dneva ne smemo hvaliti pred večerom. Pot nam zapre močvirje, orjaška debela so trohnela v njem. Plezali smo po deblih in vejah, v vodni nevarnosti, da nas luža požre. Dokler smo mogli, plazili smo naprej, in ko to ni več šlo, se vrnemo in poiščemo nove poti, svesti si, da smo blizu cilja. Bil je že tudi čas, solnce se je naglo bližalo obzorni meji, in v pragozdu prenočevati je nekaj groznega.

Spremljevalci najdejo pot, o kateri menijo, da je prava. A zopet močvirje! Možje hite naprej, da poiščejo izhod iz njega in midve, beli ženi, stojivi tukaj sredi močvirja sami. Ker so spremljevalci dolgo izostali, sva je klicali in vpili na vse grlo, in za odgovor sva dobili le jek iz goščave.

Pretekla je dolga ura v velikem strahu. Mrak postaja, kaj hočevi! Da si krativi čas, hodivi okoli in naletivi na nekaj banan, katere so že opice oglodale. Groza naju je bilo, vendar sva zaupali na božjo previdnost, in spletevi šopek iz krasnih tropičnih cvetic, vdali sva se v božjo voljo, da prenočivi v sredi goščave pod milim nebom in pod varnim plaščem Marije Device. Šopek je bil res krasen in prosili sva Marijo, naj ga sprejme kot znamenje najine vdanosti. „Spomni se, o presmiljena Devica Marija, da še ni bilo nikdar slišati, da bi bil kdo zavržen, ki je Tebe klical na pomoč!“
Ura preteče, mukepolna ura, in spremljevalci se povrnejo, zadenejo

naju na rame, zdaj so vedeli, kam gremo. Tovaršica je bila menda pretežka, nosač ni mogel naprej, pogreznil se je v lužo in z velikim naporom se je izkopal, breme pa je izpustil in ga vrgel naravnost v lužo.

„Zdaj nimamo več časa misliti na našo bolnico, bo le morala umreti brez sv. krsta,“ tako sva žalovali in povrnemo se, ker smo na bregu nekje zapazili neko vas. Kmalu smo bili tamgorej, prej kakor smo si domišljevali. Naprosili smo, da zakurijo, bili smo mokri in blatni od nog do glave in zeblo nas je. V tem času je tukaj mrzlo, kakor pri nas v Evropi meseca grudna. Poglavar nas sprejme jako prijazno, da nam vrediti posebno sobico, in godilo se nam je dobro, kakor da bi bili kraljici, seveda kraljici ob Kongu, imeli sva pa tudi lepo priliko, da rabimo milo kongoških princezinj.

Ne morem se pa pohvaliti, da sva dobro spali. Ko dovršimo svoje zapovedane molitve, podamo se zopet na pot, poprej pa še poučujemo zamorce v krščanskem nauku, krstimo štiri dni starega bolnega otroka, zahvalimo poglavarja za prijazno postrežbo in hajdi naprej!

Po uri hoda pridemo v Jongalo kjer naletimo bolnika za spancem. Ostanemo nekoliko pri njem, da ga poučimo, krstiti ga hočemo pozneje. V bližini je umrl neki mož, in vse hiti k njemu, da ga obžaluje. Mi tudi obiščemo mrtveca, pomudimo se pri njem celo uro in poučujemo došlece v krščanskem nauku. Tukaj najdemo tudi starega znanca iz Landane. Pozdravil naju je jako prijazno in prosil je: „Kaj bote tukaj? Pojdite, gremo na sprehod!“ Tovaršica ga zavrne: „Vi ste črn škrat, ker nama ne pustite poučevati krščanske nauka,“ in kakor v šali mu reče: „Glej, da se pobereš! Tukaj nimaš nič iskati!“ Ni bil užaljen, našemu spremljevalcu pove, da naju hoče peljati k neki bolni ženi. Vbogali smo ga in med potom izvemo v svoje začudenje, da bolnica ni nihče drugi kakor revna Funci, katero je mož spravil v to vas.

Kako sva bili veseli, kako hvaležni napram Bogu, ki je napravil skoro čudež, da naju privede k ubogi duši, katero sva iskali dva dni in dve noči, po hribih in dolinah.

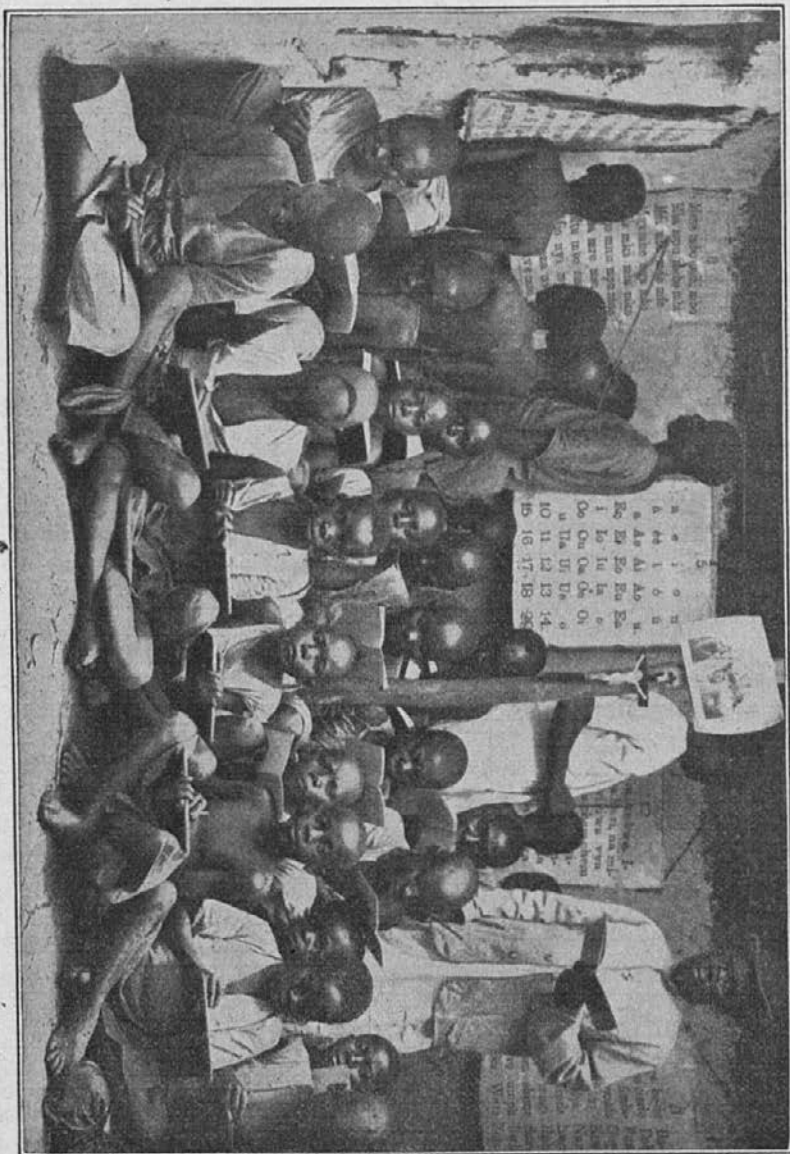
Tovaršica poklekne k umirajoči, ki je še komaj oči odprla in le s težavo in tiho odgovarjala. Morali smo se požuriti, da ne pride zopet isto polspanje, ki je podoba smrti. Izprašamo jo najpotrebnejše resnice sv. vere in vedela jih je.

Nato privzdigne sama glavo, da jo krstimo, okoli vratu pa ji obesimo svetinjico Matere božje in uboga Karolina zopet zaspi in se ne bo več prebudila.

Spremljevalci, vzlasti katehistje trde, da nas je ljubi Bog drževal v močvirju. Ko bi bili šli naravnost po namenjeni poti, ne bi bili prišli v oni dve vasi, in tusem bi bili dospeli prepozno. Hvala Bogu, kar stori, prav stori!

Na povratku nas sreča neka žena. Nosila je dete, ki je ravno umiralo. Poiščemo vode, da pohladimo umirajočo revo in brez materinega vedenja in dovoljenja krstimo zamorčka na ime sv. Janeza.

To je bil že tretji krst v teku istega dne, dvojce otrok in uboga Funci, ne Funci, ampak Karolina.

Šola na hribu in katehist Justin iz Mhonde.

Kliše je lastnina Klaverjeve družbe.

Polni radosti vstopimo v čoln in marsikatera solza se nam udere po licu. Ljubi Bog, posvečeno bodi tvoje ime! Pridi k nam tvoje kraljestvo!

* * *

Kaj pa storimo mi za razširjatev kraljestva božjega na zemlji? Slabotne žene se podvržejo velikim naporom, se ne strašijo nobenih težav, da rešijo eno dušo med zamorci. Bog blagoslovi njih junaštvo! Tri duše so rešile istega dne.

Kdo ve, če ne bi mogel rešiti ravno toliko duš tudi ti, ko bi hotel nekoliko žrtvovati. Stori to takoj, ker en dan, eno uro pozneje je lahko že zamujeno!

Apostolski vikarijat v južni Nyanzi.

(Beli očetje).

Postaja Marijinega vnebovzvetja.

Skušnje.

Vaša velika darežljivost proti nam me je nagnila, da Vam zopet poročam o naši ljubi postaji Mulera. Misijonarja podpirati se pravi, vzbujati njegovo beraško naravo. Njegovi podporniki, pravzaprav podporniki njemu izročeni otrok, so poslanci neizmerne božje ljubezni. Kolikor več prosimo božje milosti, toliko več je dobivamo.

Odkar sem Vam zadnjič pisal, so bili naši upi v polnem cvetu. Veselili smo se, da imamo postajo v deželi, kjer še vlada satan brez nasprotnika, kjer pa živi krepko in nepokvarjeno ljudstvo, in v bližnji bodočnosti smo gledali v tem kraju cvetoče krščanske srenje. Ali ljubi Bog nam je poslal težke poskušnje, da bo naše upanje tem trdnejše.

Preteklo leto so se hoteli Rvandi otresti evropskega jarma, in le odločni vstrajnosti vojaškega poveljnika v Urundi in Rvandi Don Graverta se imamo zahvaliti, da so jim izpodletele njih nakane.

Ko se je odložilo orožje, začeli smo celiti deželi vsekane rane. A tudi zdaj nas ne puste pri miru. Napadajo nas roparji in napravljajo občutljivo škodo. Za Veliko noč smo pogoreli. Ogenj je vničil mizarnico, opekarno in mnogo kuriva. Kar smo mesece skupaj spravljali in težko plačevali, vzel nam je ogenj v kratkem času. Kdor hoče v Evropi zidati hišo, pogodi se s stavbenikom, kateri prevzame vso skrb za gradivo, in stavbenemu podjetniku ni treba drugega, kakor da plača. Tukaj je druga navada. Predenj se začne staviti, mora misijonar v gozd, da si naseka lesa za bruna in deske. Črnci gredo sicer z njim, a kaj, ker še niso nikoli videli ne sekati ne tesati! Vse to jih mora misijonar še le privaditi. Z velikim naporom in mnogo skrbjo se polagoma nekaj napravi in zdaj skoči rdeč petelin na streho, joj, to je bridko! Ali naj bo!

Bog že ve, zakaj nam je poslal ta križ za piruh. Njegovo ime bodi česčeno! Če hoče, nam lahko trikratno vse povrne, in mi bomo z novim pogumom šli zopet na delo.

Lakota je pred durmi, lakota, in z njo vse druge težave in bridkosti. Zamorec se ne briga za jutri. Ako je dosti pridelal, hiti uživati, da je prej pri koncu. Bob in fižol jè noč in dan, iz sorščice pa si napravi neke vrste žganje, da jo hitreje vniči. Lansko leto smo

imeli slabo žetev, ki bi tudi pri modrem gospodarstvu ne bila zadostovala. Zamorci so stradali, da je bilo kaj. Do prosinca in svečana so čakali, da je zopet nekaj prizorilo, in med tem so vživali negodne patate ter so tako vničili svoje nasade zavedno. Pogosto deževje ni pustilo žitu prizoriti. In letošnja žetev ni obilnejša od lanske. Povsod je revščina in glad. Pričela se je v Umbifiri in visoki Muleri. Vsako jutro smo naletavali po cestah na mrtvece, katere je glad umoril. Na naša vrata trkajo noč in dan. Vsakomur smo dali nekoliko jedi, v postajo smo sprejemali le nevarno bolne, za druge nismo imeli prostora. Vse hoče biti pri nas, ker vedo, da dobe vsaj jesti. Ko bolniki nekoliko okrevajo, jih moramo odposlati, da se napravi prostor drugim. Branijo se oditi in presijo, da jih še pridržimo. „Ozdravili ste me, naj bom tukaj, sicer bom zopet zbolel! Saj sem še močan, bom delal za vas, karkoli bote hoteli.“

Takajšnje ljudstvo ne pozna sočutja. Če se kdo vsled slabosti ob cesti zvrne in obleži, mu da prišlec koj brco z nogo, dalje se ne zmeni zanj, ali pa mu vzame bisere, katere je še morda nosil okoli vratu, in bakrene napestnice, in kožo, s katero se je silo pokrival. Vsega ga oropa in gre. Nihče ne najde usmiljenja, ne mož, ne žena, ne otrok. Brce in ponočni mraz dovršijo, kar je glad pričel, in drugo jutro leži goli mrtvec na cesti, in nihče ga ne pokrije niti z zemljo ne. „Na, ta je samo glada umrl,“ pravijo. Lakota napravlja ljudi še bolj neobčutljive in krvoločniše. Najneznatnejšo tatvino kaznujejo s smrtjo. Če kdo vkrade le eno patato, vbijejo ga koj na mestu. Svojo grozovitnost zagovarjajo: „Z gladom nas hoče spraviti v grob.“ V postaji imamo desetletno deklico in njenega še mlajšega bratca. Njun oče je v naši bližini izkopal nekoliko patat, katere je povžil koj surove. Zasačili so ga, in le smrt je bila dovolj stroga kazen za neznatno tatvino. Hotel je ulti. Šli so za njim s sulicami, dokler ga niso zajeli in mu izpustili krvi. Naš sosed se hvali, da je v isti noči vbil tri lačne tatove na svojem polju.

Lakota provzroča še drugo nesrečo, možje prodajejo žene in otroke. Res, da ni več tukaj vsakdanje trgovine s sužnji, ali ob času lakote se spravi v denar vse, kar le kdo kupi, da se le dobi penaz za hrano. Možje ropajo tuje žene in otroke in je prodado za kosček kruha ali mesa. Matere prodajejo deco. V postaji imamo triletnega otroka. Mati ga je hotela prodati za jerbašček boba. Zvedel sem o stvari in vzel sem k sebi mater in otroka. Čez dva dni umrje revica. Otroka smo krstili in ga izročili neki krščanski obitelji, kjer imamo še drugega otroka, našli smo ga nekega dne na cesti.

Nesreča ne pride sama. Lakota provzroča bolezní. Pred sedmimi leti je razsajala v tem kraju lakota, in za njo so prišle osepnice, ki so vgonobile še več ljudi, kakor prej lakota, in so kraj skoro izpraznile. Tudi sedaj se nam že grozi bolezen. Po bregovju se prikazuje nevarna mrzlica, ki že v nekoliko dneh obračuni z bolnikom. Naša postaja je pravecata bolnišnica. Večina otrok leži. Skrbna postrežba je ozdravlja, in ker so to zunajni bolniki opazili, sili vse k nam. Smrti se boji tudi zamorec. Prihajajo ponoči in podne, večinoma

pridejo prepozno. Zamorci se malo brigajo za bolnike. Vse kar store zanje je, da je polivajo z mrzlo vodo in je mokre nosijo na sonce, s čemer mrzlici le strežejo. Kdor zboli, navadno tudi umrje. Žalost se vidi povsod. Nekateri se dajo krstiti in gredo blažene smrti v večnost, drugi pa umro koj brez milosti sv. krsta, krivi so seveda črnici, ker jim ne poskrbe te sreče.

Trpljenja in skrbi je dosti. Misijonar bi rad pomagal, ker je zato na svetu in si je izvolil ta poklic, in kolika tuga zanj, da ne more pomagati! Zaupljivo se obrača do oseb, katere je Bog navdušil za podporo revežev. In Vam, gospa grofica, je Bog določil imenitno nalogo, da ste podpornica in pospešiteljica apostolov.

Vkljub tem poskušnam ali prav zaprav radi teh poskušanj gojimo najboljše upe za bodočnost. Mladina in otroci silijo k nam. Več kakor tristo jih že nosi svetinjico Brezmadežne v znak, da se pripravljajo na sv. krst. Za to ubogo postajo, za katero ste se, gospa grofica, že od njenega začetka zanimali, Vas prosim zopet iznova.

Sprejmite, gospa grofica, moje odkritosrčno spoštovanje, hvaležnost in vdanost.

P. Leon Classe.

Apostolski vikariat v Sudanu.

(Sinovi presv. Srca).

Mbili (Bahr-el-Ghazal), 30. listopada 1905.

Duhovna žetev.

Postaja sv. Petra Klaverja je imela to leto trdo poskušnjo. Izbruhnila je dosedaj med Džuri nepoznata lakota in njen zadnji konec nas muči še sedaj. Ljudje so jo pobrisali v gozde, kjer se žive z jagodami, koreninami, zeliščem, strdjo in sploh požro vse, kar se da. Vas je bila dalje časa kakor izmrla. Pomagali smo, kar smo mogli, dosti seveda ni bilo mogoče, ker smo imeli sami premalo. Tudi iz Wauu, kjer ima vlada svoj sedež, ni bilo pričakovati pomoči. Predlo je njim samim tesno kakor nam. Suša je bila, reke so precej vsahnile, in ladje niso mogle iz Kartuma prinesiti živil. Reveži so drli k nam, ali kaj, ker jim nismo imeli podeliti drugega kakor prijazne besede! Redemptor ni mogel pripluti in donesti hrane. Nihče ni verjel, da imamo prazne shrambe. Ljudje so bili prepričani, da imamo vse prenapolneno, psovali so nas, da smo skopuhi, ker jih hočemo nasičevati le z lepo besedo. Da nam ni počilo sree, ko smo gledali toliko revščino in nismo mogli pomagati! Dež prišumi vendar enkrat! Polje obdelamo kar najbolje, in dura je kmalu ozelenela. Sočivje za sočivjem dozoreva, in lakota mora zapuščati sestradane Džure. Glavna žetev še sicer ni blizu, a da je nekaj za vgrizniti, in up na bogato žetev poživi dušo in telo.

Reka naraste. Redemptor priplove, obložen z živili. Delili smo je med Džure, da si zopet pridobimo njih naklonjenost. Vse zeleni, dobra žetev se obeta, Bog nas varuj nesreče!

Za lakote nismo mogli Džuroom telesno pomagati, kakor bi bili radi, vendar nam ta čas ni potekal brez dušne žetve. Pridobili smo neko od ljudi popolnoma zapuščeno dušo za nebesa. Na sprehodu po gozdu naletim na borno kočico, notri najdem staro ženico, ni je bilo drugega kakor kost in koža in smrt je vidno glodala še globlje na njej. Dogodek povem o. predniku. Ukaže mi, da ji nesem vsak dan hrane in da jo poučim o najpotrebnejših verskih resnicah. Vse se dobro obnese. Čez nekoliko tednov se ji shujša in menili smo, da bo umrla. Na naše začudenje zopet okreva. Nekega dne pa mi sporoče, da jo že smrt davi. Hitim k njej. Položaj je bil brezupen. Ponovim ji najpotrebnejše verske resnice in kmalu je tekla voda po njeni sivi glavi, kakor se je izrazila dobra starka. Dal sem ji ime Marija. Nekaj časa je živela v popolni nezavesti, dokler se ne vspne njena očiščena duša v rajske višave k svoji patroni, da z njo hvali troedinega Boga za milost sv. krsta.

Spominjajte se v molitvah postaje sv. Petra Klaverja in revnih Džurov!

V presv. Sreč Jezusovem vdani sluga

P. Štefan Bockenhuber, F. S. C.

* * | **Kratka misijonska poročila.** | * *

P. Helbourg, O. M. I. nam piše meseca grudna 1905: Vsak dan molim „Gospod, zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji!“ in posebno danes . . . Tri mesece sem že priklenjen na bolniško postelj. Danes mi je bilo bolje in upal sem, da se kmalu povrnem na priljubljeno mi postajo sv. Mihaela, kar prihitel sel z žalostnim poročilom: „Tvoje postaje ni več, silni vihar jo je porušil, v petih minutah ni bilo drugega kakor razvaline.“ „Gospod, zgodi se tvoja volja!“ Nehote mislim na Joba, pa tudi na veliko sv. Terezijo, koje izrek me ožunačuje: „Trdno stoji samostan, če je zidan na križe. Nove vstanovitve nimajo zanesljivega znamenja kakor trde poskušnje. Srce mi trepeče za vsako novo vstanovitev, ako ne naletim pri vtemeljevanju na križe in težave.“ — Mlada postaja je bila v polnem cvetu. 113 katakumenov bi imelo v kratkem postati otroci sv. katoliške cerkve. Slavnost se ho morala vršiti v Mount-Olivet. Gospod, zgodi se tvoja volja!

Dominikanka sestra M. Akvinata nam piše iz Klerksdorpa v Transvalu z dne 12. svečana 1906: „Castita mati prednica mi je naročila, da se Vam zahvalim za poslano darove, Bog Vam naj obilno povrne vse, kar ste storili dobrega! — V Transvalu žalujemo. Zadnji četrtek nam je vzela nemila smrt enega najgorčnejšega in najstarejšega misijonarja. Vlč. p. Hammer je umrl kar nenadoma na svoji novi postaji v Pietermaritzburgu. Ker je bil vlč. pokojnik dalje časa naš kaplan, je vdarec za nas toliko bridkejši. V Transvalu primanjkuje duhovnikov, in groza nas obhaja pri misli, da ne bomo mogli prejemati svetih zakramentov, česar nas Bog varuj!“

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Urejuje: J. Palir, kapelan na Črni gori.
 Odgovoren urednik: Anton Slamič. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 31. velikega travna 1906.

Za afriške misijone poslano v Trst: T. Zonc 4 K 36 v, po P. Trebec 1 K 50 v, M. Rebeč 2 K, T. Zupan 1 K, Marijini otroci v Trstu 4 K 35 v, vlč. g. župnik Kolar 6 K, po vlč. g. župniku Dernovšek od M. Vidmar 2 K 50 v, M. Samec 1 K, M. Jazbec 1 K, Ana Zveder 5 K, vlč. g. župnik Ražun 7 K 40 v, po P. Jenko 20 K, N. N. nabral 4 K 02 v, Helena Švaiger 1 K, M. Žibert 17 K 50 v.

Za stradajoče poslano v Trst: M. Kuntarič nabral 4 K 10 v, Ant. Lenart nabral 4 K 10 v, po vlč. g. župniku Dernovšek od Mete Vidmar 2 K 50 v, Ravnik nabral 1 K 90 v, župnijski urad Reteče 4 K, vlč. g. Ukmar 1 K, Marija Oroschem 2 K 50 v, vlč. g. kurat Ceket 1 K 20 v, samostan Elizabetink v Celovcu 28 K 60 v.

Za gobovce poslano v Trst: vlč. g. Dernovšek 4 K, Meta Vidmar 1 K.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok poslano v Trst: Marija Žibert za enega poganskega otroka (naj se krsti na ime Jožef) 24 K, Marija Gustinich za enega poganskega otroka (naj se krsti na ime Marija Gustinich) 48 K, Franc Fakin za zamorskega otroka Franca Fakin 10 K.

Za vzdrževanje katehistov poslano v Trst: Marija Žibert 80 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki poslano v Trst: Matija Volavc 5 K 47 v, Martin Kot 4 K, Antonija Lenart nabrala 15 K 20 v, A. Devet 1 K, T. Bajec 2 K, po T. Bajec od Ane Lenasi 1 K, Janez Znidaršič nabral 7 K 80 v, Jurij Težak 1 K, Franc Bugnič 30 v, J. Jerman 40 v, M. Gustinich 2 K, Neža Zemlič 1 K, K. Divjak 1 K, Neža Kavčič 10 K, A. Doberlet 1 K 30 v, M. Gobec v zahvalo 1 K, vlč. g. Palir 2 K, po Francu Kupčič od N. N. 2 K, N. N. 1 K, Tezeza Sluban 1 K, S. Saražin 1 K.

Za Klaverjev novič poslano v Trst: P. Traunčkar 1 K 20 v, I. Barl 8 K, M. Volavc 4 K 40 v.

Za Klaverjevo družbo pospeševalni prispevki: Angela Rogl 3 K, Andrej Rapold 2 K, J. Živeč 2 K, vlč. g. Abram Filip 2 K, U. Markiseti 80 v, I. Markiseti 80 v, T. Bajec 2 K, F. Vidovič 2 K, I. Bastiančič 2 K, J. Kaluža 2 K, V. M. 3 K 10 v, S. Saražin 3 K, M. Žibert 2 K.

Skupna svota: 397 K 30 v.

Darila za afriške misijone v obče za krste ali za odkupovanje sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo na upravništvo: **Trst, via Fontanone 4**, katero je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarne pošiljatve se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: **Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata, 16.**

Vino

v korist afriških misijonov.

Vinsko pleme	$\frac{1}{4}$ steklenica	$\frac{1}{2}$ steklenice	1 zabojček za poskušnjo s 4 polsteklenicami s poštnino in zabojčkom
	K	K	K
Algerijski muškatovec ..	2:50	1:35	7—
Malvoisie mi sec (za sv. maše)	1:80	1—	5:50
Malvoisie blanc doux ..	2:20	1:20	6—
Malvoisie doux rouge ..	2:20	1:20	6—
Samoški konjak	6—	3—	14—
Quina Samos (za bolnike)	3:45	1:80	8:75

Vsa ta vina se dobivajo pri vinskem oddelku družbe sv. Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitsg. 12.

Oddajalnice so:

Dunaj, I. Bäckerstrasse 20. — Krakova, ul. sw. Anny 4. — Inomost, Universitätsstrasse 3. — Praga, IV. 33. — Bolzan, Obstmarkt 16/I. — Malvoisie-vina, konjak in Quina-Samos se dobijo tudi v Breslavi, Hirschstrasse 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Sčim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošiljati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj spod 2 K ne.

Kruh sv. Antona. Klaverjeva družba bi rada pomagala največjim revežem v Afriki. Uvedla je zato kruh sv. Antona. To se napravi tako-le: ako je kdo v zadregi, naj obljubi sv. Antonu Pad. kakov primeren dar za uboge zamorce. Ako ga bo sv. Anton uslišal in mu pomagal, naj se dar dopošlje Klaverjevi družbi.

Klaverjev novič in otroška zveza. Ta dva zavoda sta se ustanovila še-le pred kratkim ter imata namen vzbujati požrtvovalnost za misijone pri starih in mladih, bogatinih in revežih. Pristopi lahko, kdor daruje na mesec najmanj pet ali vsaj dva vinarja za misijone.